

Moje doživljanje muzeja

Biti vodička v Slovenskem šolskem muzeju, je izkušnja, ki ti da veliko. Najprej v smislu znanja, ki ga pridobiš na področju zgodovine šolstva in zavedanja o pomenu in vplivu šolanja skozi različna obdobja. Področje šolstva je na meni vsekakor pustilo svoj pečat. Opazila sem, da se pri raziskovanju v okviru študija (študiram klasično filologijo) pogosto lotim tematik, ki so povezane z šolstvom. Kadar potujem, se nezavedno pogosto pozanimam in sprašujem o obliki šolanja, ki ga v posamezni državi imajo. Zanimivo je opazovati vpliv, ki ga ima šola na družbo in na posameznika.

Poleg znanja sem dobila tudi enkratne sodelavce. Vodiči smo, glede na študij in poklicno usmerjenost, zelo raznoliki, zato rada prisluhnem, kaj o razstavi pove zgodovinarica ali pa pravnik. Dragoceno je slišati razstavo skozi oči pedagoginje, jezikoslovec dela spet svoje poudarke. Na ta način pridobivamo vsi in verjamem, da tudi ta raznolikost prispeva h kvaliteti programa. Zelo pomembna je tudi dostopnost in odprtost kustosov, kar v muzeju ustvarja toplo in sproščeno vzdušje. Čeprav je naš muzej majhen in marsičesa, kar imajo veliki, nima, pa je njegova prednost v prijetni domačnosti, ki jo lahko pri nas doživiš. Ker se med seboj dobro poznamo in si lahko hitro izmenjujemo informacije, lahko določene stvari tudi bolje izpeljemo.

Največ pa so mi verjetno dali prav obiskovalci. Vsaka skupina prinese nov izziv in izkušnje mi pomagajo, da ga čim prej prepoznam. Včasih so utrujeni, ker je to že obisk tretjega muzeja ta dan, včasih imajo že ogromno predznanja, kdaj učenci zelo radi postavljajo vprašanja, včasih ne marajo odgovarjati na vprašanja ... Vsako vodstvo je tudi zame novo doživetje. Nikoli ne vem točno, kam nas bo druženje odpeljalo. Včasih se zgodi, da kakšen droben podatek, ki bi ga sama hitro spregledala, spodbudi pri učencih razna vprašanja in skupaj odkrivamo naprej. Najbolj sem vesela, kadar mi uspe, da vodstvo ne izpade kot frontalno predavanje, ampak do novega znanja pridemo prek pogovora. Čeprav naj bi delo vodiča pomenilo, da vsak dan enkrat ali celo večkrat pove eno in isto, je v resnici vedno drugače. Dragoceno je spoznanje, kako zelo je za dober nastop pomemben tudi poslušalec; da odličnega nastopa ne naredi le dober vodič, ampak tudi hvaležen obiskovalec, ki se na novo znanje odziva in zna razmišljati. Tako se tudi sama učim biti boljša poslušalka. Všeč mi je, da k nam prihajajo skupine različnih starosti. Čudovito je čuditi se vsemu skozi otroške oči, obožujem trenutke, ko mi uspe v debato pritegniti najstnike in zelo lepo je biti zraven, kadar starejši ljudje obujajo spomine.

V prihodnosti bi želela še naprej razvijati svoje sposobnosti na področju muzejske pedagogike in andragogike. Želela bi si, da je izkušnja obiska našega muzeja nekaj, kar obiskovalcu ostane. Mislim, da je temelj vsakega dobrega vodstva zvestoba verodostojnim podatkom, ki so umeščeni v pravilen kontekst takratnega časa, čeprav je za vodiča včasih skušnjava, kakšen podatek rahlo prikrojiti, ker bi bil kot tak za obiskovalce bolj zabaven. Zelo pomembno je tudi slediti novim odkritjem na področju zgodovine šolstva in biti tako ves čas na

"Tako oslovsko glavo so morali poredni učenci na hrbtu nositi celo pot do doma in nazaj. Kakšna sramota!" (SŠM, fototeka, foto: Urška Boljkovac).

tekočem. Želim pa si, da bi lahko znanje obiskovalcem predala na čim bolj zanimiv način prek giba, čutil, pogovora. Na tem področju vidim še veliko možnosti.

Veselim se obiskovalcev in skupin, ko bodo prihajale v naš muzej, in si želim, da bi ob njih rasla tudi jaz in jim dala vsaj del tega, kar so meni obiskovalci dali do sedaj. Zaradi dela v muzeju sem postala bolj samozavestna, komunikativna, odprta, iznajdljiva, ustvarjalna in vztrajna. Lepo je biti del muzeja, hvaležna sem vsem svojim predhodnikom, ki so ustvarjali učne ure in vodstva po muzeju, in si želim, da bi tako ustvarjali tudi naprej.

Za konec pa še dve anekdoti.

1. Vodiči zjutraj pripravimo učilnico za učno uro, ki sledi. Včasih je treba doliti tudi črnilo z injekcijo. Nekoč se je v injekciji ustvaril pritisk in črnilo ni in ni hotelo prikapljati ven. Z vso silo sem pritiskala na injekcijo, ki je v določenem trenutku le popustila. Rezultat pa so bile kapljice črnila po mojem celotnem obrazu. Preden je prišla skupina, sem imela le nekaj minut, da se uredim. Črnilo gre s kože zelo težko. S preostalih delov kože sem ga še nekako spravila, z vek pa nikakor ni šlo, tako sem tisti dan pač imela nekoliko močnejše *senčilo* na očeh.

2. Učence (3. razred) pripravljam na učno uro in med oblačenjem kostumov se začnemo pogovarjati o njihovih poklicnih željah. Nekdo reče, da bi bil rad policaj, ko odraste. Potem pa vskoči nekdo drug in pravi: »Sem razmišljal, da bi bil tudi sam policaj, pa sem se na koncu odločil, da bi bil raje kavboj.«

Klara Marija Keršič, vodička v Slovenskem šolskem muzeju